

FOAIE PAROHIALĂ

22 - 28 septembrie 2024

Parohia „Sfântul Gheorghe”

Oradea, str. Louis Pasteur, 26

www.parohiasfantulgheorghe.ro

Pr. Olimpiu: 0722/450.013; Pr. Ioan: 0762/698.455

Stihirile Învierii și ale lui Anatolie.

Cel ce crucea și moartea ai suferit și ai înviat din morți, Atotputernice Doamne, mărim Învierea Ta.

Cu crucea Ta, Cristoase, din blestemul cel de demult ne-ai slobozit pe noi și cu moartea Ta pe diavolul care chinuia firea noastră l-ai surpat și întru Învierea Ta toate le-ai umplut de lumină. Pentru aceasta strigăm către Tine: Cel ce ai înviat din morți, Doamne, mărire Ție.

Cu crucea Ta, Cristoase, Mântuitorule, povățuiește-ne pe noi la adevărul Tău și ne mântuiește de cursele vrăjmașului. Cel ce ai înviat din morți ridică-ne pe noi cei căzuți prin păcat, tinzând mâna Ta, iubitorule de oameni, Doamne, pentru rugăciunile Sfinților Tăi.

Din sânurile Părintelui Tău nedespărțindu-Te, Unule-Născut, Cuvântul lui Dumnezeu, ai venit pe pământ din iubire de oameni, om făcându-Te fără schimbare, și cruce și moarte ai răbdat cu trupul, Cel ce ești fără de patimi cu dumnezeirea; și înviind din morți, nemurire ai dăruit neamului omenesc, ca un Atotputernic.

Moarte ai luat cu trupul, iar nouă nemurire dându-ne, Mântuitorule; și în mormânt Te-ai sălășluit, ca să ne eliberezi pe noi din iad, împreună înviindu-ne cu Tine. Pătimit-ai ca un om, dar ai înviat ca un Dumnezeu. Pentru aceasta strigăm: Mărire Ție, Dătătorule de viață, Doamne, Unule, Iubitorule de oameni.

Pietrele s-au despicat, Mântuitorule, când s-a înfipt crucea Ta în locul Căpățânii. Portarii iadului s-au înfricoșat, când ai fost pus în mormânt ca un mort; pentru că, zdrobind puterea morții, tuturor celor morți nestricăciune le-ai dăruit cu Învierea Ta, Mântuitorule, Dătătorule de viață, Doamne, mărire Ție.

(Utrenia sau Lauda de dimineață)

Cu ocazia aniversării zilei dumneavoastră de naștere: **Cornel Ciocan, David Alexandru Mihele** și **Crina Dobocan**, în numele comunității Parohiei Greco-Catolice „Sfântul Gheorghe”, vă dorim sănătate, fericire și bucurii. Preoții parohiei vor celebra o Sfântă Liturghie, în ziua aniversării.

Chemarea din abis

Există un înainte și un după în experiența de astăzi a lui Petru. Iar ceea ce se schimbă este diferența de percepție.

Simon îl ia în barcă pe Isus. Dar ei nu sunt cu adevărat „în aceeași barcă” așa cum crede Principele Apostolilor întru început. Cristos nu e un Rabbi ca oricare altul, căruia să-i dai lecții de pescuit, cu o oarecare condescendență. Când Petru descoperă acest lucru, văzând mulțimea de pești ce la cuvântul lui Isus aproape îi afundă barca, descoperă de fapt abisul ce-l desparte de Mântuitor: el, un sărman păcătos, iar ce-l ce-i stă în față, Fiul lui Dumnezeu! În momentul în care această percepție capătă vigoare în sufletul său, începe cu adevărat convertirea.

E la fel și pentru noi. Până nu percem cu adevărat, până nu trăim pe pielea noastră, în adâncul sufletului, în concretul vieții de zi cu zi, convingerea că suntem, așa cum spunea Padre Pio, viermi ai pământului în fața lui Dumnezeu, până atunci suntem în „stand-by”.

Avem o viață pe care o cunoaștem mai bine decât oricare altul. Avem un nume și o identitate în fața lumii. Dar în adâncul sufletului nostru Dumnezeu a sădit o perlă și o sămânță gata să încolțească și să ne reveleze adevărata identitate, adevărata misiune și adevăratul nume. Și asta e valabil nu doar pentru apostoli sau pentru sfinții din sinaxar. Ci pentru fiecare dintre noi, deoarece cu toții suntem chemați la sfințenie.

Fără doar și poate, știm regulile vieții noastre: ne cunoaștem slăbiciunile, păcatele și felurile în care reacționăm. Am putea oricând și oricare dintre noi să-i spunem lui Isus: „toată „ziua”, zi de zi, am încercat și încerc să mă schimb. În apa în care „mă scald” nu prea sunt șanse...”

Evangelhia de astăzi ne scoate din această logică atât de umană și ne dă curaj: nu contează atât de mult cât suntem de experți, cât de multe sau de puține calități avem. Ceea ce schimbă cu adevărat identitatea, numele și misiunea noastră este un singur lucru: prezența lui Isus în barca noastră. El stă pe țărm și așteaptă să urce... dacă ego-ul nostru îi va face spațiu.

PS Claudiu
Episcopul Eparhiei de Cluj-Gherla